

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2016 roku

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny**

**w składzie:**

**Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski**

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2016 roku

sprawy przeciwko J. P. synowi S. i K. z domu R.

urodzonego (...) w miejscowości S.

obwinionego o to, że

w dniu 08.07.2014 r. o godz. 09:09 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki R. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 23 km/h uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 63 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 40 km/h

tj. o czyn z art. 92 a kw

\*\*\*\*\*

I. uznaje obwinionego **J. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

## UZASADNIENIE

**Sąd ustalił, co następuje:**

W dniu 8 lipca 2014 roku J. P. kierował samochodem marki R. nr rej. (...). Około godziny 9.09 jechał ulicą (...) we W. z prędkością 63 km/h.

Dopuszczalna prędkość na ulicy (...), gdzie o godzinie 9.09 fotoradar wykonał zdjęcie przejeżdżającego pojazdu prowadzonego przez J. P., wynosiła 40 km/h.

**Dowód:**

**raport z wydruku fotoradaru k. 4,**

**świadcstwo legalizacji ponownej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym k. 14;**

**notatka urzędowa k.3;**

**opinia biegłego zakresu techniki samochodowej k. 39-45; zeznania biegłego J. D. k. 71-72;**

**wizerunek obwinionego k. 10.**

J. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach zakwestionował legalność i prawidłowość wykonanego przez Straż Miejską pomiaru prędkości.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowił wydruk z radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Przyrząd ten był sprawny technicznie, posiadał świadectwo legalizacji i wymagania, którym powinny odpowiadać takie przyrządy. Poddany został stosownym testom i sprawdzeniom, w oparciu o które wskazano jego datę legalizacji do 31 marca 2015 roku.

Tym samym zarzuty obwinionego, kwestionujące prawidłowość przeprowadzonego pomiaru prędkości, są bezzasadne. Obszernie odniósł się do nich powołany przez Sąd biegły, który jednoznacznie stwierdził, że w trakcie pomiaru nie nastąpiły zakłócenia powodujące nieprawidłowy odczyt prędkości samochodu. Jego sylwetka widoczna jest bowiem w centralnym miejscu fotografii a kalkulator fotoradaru (w rozpatrywanej sprawie) posiadał ustawione parametry pomiaru pojazdów zbliżających się i nie ma technicznych możliwości, aby pomiar odnosił się do pojazdu oddalającego (k.5 opinii).

Stanowisko swoje biegły szczegółowo uzasadnił i zostało ono podzielone przez Sąd.

Opinia biegłego jest bowiem rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności - nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia, niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

Fakt pracy urządzenia na zakresie przydzielonym dla wojska nie miał przy tym żadnego wpływu na jakość wykonanego pomiaru.

N. bowiem jest, że dla każdego mierzonego pojazdu wykonywany jest wielokrotny pomiar a uzyskane wyniki zapisywane są w bloku pomiarowym. W przypadku, gdy zostanie choć jeden pomiar różniący się o więcej niż błąd pomiaru tj. 3 km/h , cały pomiar prędkości pojazdu zostaje anulowany i usunięty z pamięci urządzenia. Sytuacja zaś taka nie miała miejsca w rozpatrywanej sprawie.

Z raportu pochodzącego z fotoradaru jednoznacznie zatem wynikają: godzina popełnionego wykroczenia, marka i numer rejestracyjny pojazdu, którym zostało ono popełnione, prędkość z jaką się poruszał oraz fakt kierowania samochodem przez obwinionego.

Załączone do akt sprawy dokumenty, jak i czytelność wykonanego zdjęcia, pozwalają na kategoryczne rozpoznanie osoby prowadzącej pojazd. Także osobista weryfikacja dokonana przez Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego polegająca na porównaniu wykonanej przez fotoradar fotografii z wizerunkiem J. P. nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do jego sprawstwa. To obwiniony jest osobą, która kierowała samochodem marki R. i przekroczyła

dopuszczalną prędkość i to jego zarejestrował fotoradar. Fakt naruszenia przez niego elementarnych zasad w ruchu drogowym został ponad wszelką wątpliwość udowodniony.

Poruszając się samochodem na ulicy (...) we W. z prędkością 63 km/h, J. P. przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze kraju, miejsce i czas jego popełnienia, a przede wszystkim prędkość z jaką poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd o ponad 50 % przekraczająca dopuszczalną na ulicy, którą jechał, to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając J. P. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczenie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. J. P. w toku przewodu sądowego nie wyraził jakiegokolwiek skruchy, zignorował również elementarne zasady poruszania się po jednym z największych miast w Polsce.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.